

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w sprawie **W. P. (P.)**

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 lutego 2026 r.,

sygnalizacji skazanego o potrzebie wszczęcia z urzędu postępowania o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 lutego 2023 r., II AKa 433/22 utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 27 września 2022 r., III K 62/22 na podstawie k.p.k. i art. 638 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania,**
- 2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Skazany W.P. wniósł pismo sygnalizujące konieczność wznowienia postępowania z urzędu z uwagi na zaistnienie przed Sądem Apelacyjnym bezwzględnej przesłanki odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Istotą wniosku jest wskazanie w jego uzasadnieniu, że sąd rozpoznający sprawę w instancji odwoławczej był nienależycie obsadzony, gdyż w jego składzie

zasiadały osoby, które otrzymały nominację sędziowską na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w składzie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powyższa okoliczność nie jest wystarczająca do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego.

Jak wynika z pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 "nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Podkreślić zatem należy, że odmiennie należy postrzegać sytuację należytej obsady sądu w zależności od tego, czy sąd ten jest Sądem Najwyższym czy sądem powszechnym. W pierwszym wypadku Sąd zawsze jest nienależycie obsadzony gdy zasiadają w jego składzie osoby powołane na wniosek tzw. Krajowej Rady Sądownictwa w trybie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. W drugim, ten sam fakt - zaistnienia wadliwego procesu nominacyjnego - powiązać jednak trzeba z konkretnymi okolicznościami sprawy.

Skazany W. P. w swym wniosku tego nie czyni. Sąd Najwyższy analizując przebieg kariery zawodowej sędziów Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu X.Y. i X.Y.

również nie dostrzegł takich okoliczności, które można by uznać za rzutujące na ocenę ich bezstronności w niniejszej sprawie.

Sytuacja powyższa w odniesieniu do sędziego X.Y. była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego – w sprawie I KK 124/24 i ocena przedstawiona w tym orzeczeniu sprowadziła się do wskazania, że nie dostrzeżono w przebiegu kariery zawodowej tego sędziego takich okoliczności, które nakazywałyby przyjęcie, iż istnieją wątpliwości co do jego instytucjonalnej bezstronności. Brak jakichkolwiek powodów aby przyjąć, że ocena dokonana dla potrzeb niniejszej sprawy mogłaby być odmienna.

Podobnie sytuacja kształtuje się co do sędziego X.Y.1., co do którego wypowiedział się również Sąd Najwyższy w orzeczeniach o sygnaturach akt: I KK 445/24 oraz I KK 370/24 nie stwierdzając okoliczności, które wywoływałyby wątpliwości co do bezstronności tego sędziego.

W tej sytuacji podnieść należy, że Sąd Najwyższy nie dostrzegł zaistnienia żadnej z przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby w omawianej sprawie zaistniały powody uzasadniające wznowienie postępowania z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]